

N:o 14.

Ank. till Riksd. Kansli den 2 Mars 1877, kl. 2 e. m.

Andra Kammarens Tredje Tillfälliga Utskotts Utlåtande N:o 2, angående väckt förslag om utfärdande af en författning rörande skydd för varumärken.

Uti en inom Andra Kammaren väckt och till Utskottet hänvisad motion, N:o 10, har Herr *J. Säaf* föreslagit: "att Riksdagen måtte besluta att i underdånig skrifvelse hos Kongl. Maj:t anhålla om utfärdandet af en författning, hvarigenom bestämdes hvad den, som önskar att genom en figurlig beteckning, märke eller stämpel, vare sig å sjelfva varan eller dess omslag, särskilja sin tillverkning från andras, har att iakttaga för att det af honom valda märket må lagligen gälla för hans eget; samt att, i ändamål att äfven i utlandet bereda skydd åt svenska varumärken, denna författning måtte, rörande utländings rätt, innehålla sådana bestämmelser, som komme att motsvara § 20 i tyska lagen af den 30 November 1874, hvarigenom de mellan Sverige och Norge samt tyska riket i Juni 1872 utvexlade deklARATIONER angående ömsesidigt skydd för varumärken, stämplars m. m. skulle vinna en mera omfattande och bestämd tillämpning."

Såsom skäl för bifall till den gjorda framställningen har motionären hufvudsakligen anført, att så länge en af lagen anvisad utväg saknas, hvarigenom en tillverkare kan tillegna sig ett eget märke och derefter bevisa att det märke han valt och påsatt sin tillverkning lagligen är hans eget och ingen annans, förblifver det i strafflagens 22 kap. 16 § intagna stadgandet om ansvar för den, som olofligen sätter å tillverkning, som till salu hålles, annans märke än rätta tillverkarens, i allmänhet utan någon praktisk betydelse, enär, först då en sådan laglig utväg finnes, den, som i egennyttigt afsigt begagnar en annans välkända stämpel eller märke, torde kunna med någon afsigt till framgång ställas under åtal för den skada rätte

egaren till det efterapade märket måste lida af detta missbruk; att i de allra flesta industriela och yrkesidkande länder, efter upphäfvandet af de stränga bestämmelser för stämpling af fabriks- och handtverksvaror, som vid århundradets början voro gällande, skydd för fabriks- och varumärken utgjort ett anspråk hos industriens målsmän, grundadt på ett trängande behof; samt att ehuru genom lagar, internationela handelstraktater och särskilda konventioner skyddet för handels- och fabriksmärken är upphöjdt till en allmän internationel rätt i Tyskland, England, Frankrike, Belgien, Österrike, Italien och Nordamerikanska staterna, i Sverige likväl ännu icke finnes någon författning, som bestämmer huru, vare sig in- eller utländing, skall förvärfva rätt att, med andras utslutande, begagna något visst och bestämdt märke såsom sitt eget.

Uti den af motionären åberopade 20 § i tyska rikets lag om skydd för varumärken (Gesetz über Markenschutz) af den 30 November 1874 stadgas, att hvad i lagen är bestämdt i afseende på tyska yrkesidkares varumärken skall äfven tillämpas på utländska tillverkares och handelsidkares namn eller firmor, om i den stat, der deras hemort finnes, efter kungörelse i Riks-lagstidningen (Reichs Gesetzblatt), tyska varumärken, namn och firmor åtnjuta skydd samt den utländske tillverkaren i öfrigt iakttager vissa i lagen gifna bestämmelser. Äfven i andra länder, såsom i Frankrike genom en lag af den 23 Juni 1857, i Belgien genom särskilda lagar af den 11 Juni 1809 och den 5 September 1810 samt i Storbritanien genom två den 13 Augusti 1875 och den 24 Juli 1876 utfärdade parlamentsakter, är skydd för varumärken beredt och anvisning lemnad hvad den har att iakttaga, som vill skydda det af honom antagna varu- eller fabriksmärket från hvarje främmande intrång. I sistberörda afseende finnes här i landet ingen annan lag, än den som innehålles i Kongl. Kungörelsen den 13 Juni 1862 och hvarigenom stadgas att, utom hvad angår stämpling af spelkort och jerneffekter samt beträffande kontroll- och tillverkningsstämpel å arbeten af vissa metaller, det på fabriks- och handtverksidkare sjelfve må ankomma att, om de så för godt finna, offentligen tillkännagifva utseendet och beskaffenheten af de egna stämplor och märken, som de å sina arbeten anbringa. Att det skydd anförda stadgande lemnar icke kan vara tillräckligt anser Utskottet motionären hafva ådagalagt, äfvensom att han visat behofvet af en emot tidens fordringar svarande lagstiftning uti förevarande fråga jemväl inom vårt land; och Utskottet skulle icke heller tvekat att, hufvudsakligen i den rigtning motionären föreslagit, hafva gjort en framställning i ämnet, om ej till Utskottets kännedom kommit det förhållande, hvarom Utskottet nu går att lemna redogörelse.

Sedan till Kongl. Utrikes-departementet ofta ingått förfrågningar rörande de formaliteter, främmande tillverkare hade att iakttaga för att å de af dem begagnade märken bereda det skydd, som inhemska tillverkare åtnjöto och hvilket genom öfverenskommelser blifvit främmande länders undersåter tillförsäkradt; samt efter det, under pågående underhandling med Amerikas Förenta Stater i fråga om konvention rörande ömsesidigt skydd för fabriksstämplar, från amerikansk sida föreslagits, att tillverkare

i det ena landet, hvilka önskade inom det andra tillförsäkra sig rätt till uteslutande begagnande af sina stämplrar, skulle nedlägga kopior deraf i dubbla exemplrar uti patentbyrån för det land, inom hvilket rättigheten önskades försäkrad; så har uppå framställning af Herr Ministern för utrikes ärendena — som förmält sig förutse att sedan ömförmälda konvention med Amerikas Förenta Stater kommit till stånd, framställningar från andra främmande regeringar icke torde uteblifva derom att deras undersåter borde eller åtminstone kunde ega rätt att genom samma formalitet, som för Amerikanska tillverkare antagligen blefve föreskrifven, betrygga sin rätt till vissa af dem begagnade stämplrar, samt förty hemstält huruvida icke skäl kunde anses vara för handen att utfärda allmän bestämmelse derom, att tillverkare, hvilka ville i Sverige betrygga sin uteslutande rätt till ett fabriksmärke eller stämpel, skulle, derest icke andra formaliteter i afseende å af dem tillverkade varor redan vore föreskrifna, nedlägga kopior deraf att förvaras af någon offentlig myndighet — Kongl. Maj:t genom nådig remiss anbefalt Kongl. Kommers-kollegium att öfver berörda framställning afgifva underdånigt utlåtande.

Till fullgörande af detta nådiga föreläggande har Kongl. Kommers-kollegium uti ett den 30 December 1876 afgifvet underdånigt utlåtande, jemte besvarande af den gjorda framställningen, i öfrigt sig yttrat och af anförda skäl fästet Kongl. Maj:ts nådiga uppmärksamhet derå att med bestämandet endast af det ställe, hvarest varumärken må anmälas och förvaras, föga, om ens något är vunnet, för att, såväl i varutillverkarnes som allmänhetens intresse, åt slika märken eller stämplrar bereda ett sådant skydd, att detta dubbla intresse må, såvidt möjligt är, kunna tillgodoses; hvadan och då detta syftemål icke kunde sägas vara uppnådt genom hvad här i landet är stadgadt, samt då behovet af en, tidens fordringar i detta hänseende motsvarande, lagstiftning gjorde sig allt mer och mer gällande i den mån dels genom konventioner eller afhandlingar med främmande makter frågan om en sådan angelägenhet får en särskild betydelse och vidsträcktare omfattning, dels äfven svenska varutillverkningar kunna vinna inträde på den utländska marknaden, Kongl. Kollegium, med redogörelse för hvad i andra länder i sådant afseende tillgjorts, i underdånighet hemstält huruvida icke någon åtgärd borde vidtagas för att åstadkomma en det antyddas behovet motsvarande författning i det afhandlade ämnet, men då för dettas behöriga och allsidiga utredande erfordrades ej mindre särskilda tekniska insigter, än äfven kännedom och erfarenhet af vissa i handeln förekommande bruk och sedvänjor, har Kollegium vidare hemstält att verkställandet af en sådan utredning måtte, jemte uppdrag att afgifva förslag till förordning i ämnet med hvad i öfrigt dertill må höra, öfverlemnas åt en komité, som, enligt Kongl. Kollegii förslag, jemväl skulle, i samband med frågan om lagligt skydd för varumärken, utreda och yttra sig i frågan dels om skydd för varumönster och modeller, dels ock om patentlagstiftningen.

Då således den fråga, hvilken i motionen afses, redan är gjord till föremål för

Kongl. Maj:ts nådiga pröfning samt Utskottet håller före att Kongl. Maj:t, äfven utan en framställning från Riksdagens sida, skall egna frågan all den utredning som ämnets vigt kan kräfva, får Utskottet hemställa,

att Herr Sääfs förevarande motion icke nu måtte till någon åtgärd föranleda.

Stockholm den 2 Mars 1877.

På Utskottets vägnar:

EUG. CLAIRFELT.
